

Och, slafviskt stafvande det formulär du ger,
Utlofva, under gråt, att "så ej göra mer"!
Jag vill, att hvarje sätt att menniskan förbättra
Blir viljans sjelfförtjenst, och icke nödens fjättra;
Och barnet, hellre än att duka under tvång,
Må äfventyra förr att fela än en gång!
Jag vill, hos gossen re'n, upptäcka vedermälen
Af denna sinneshöjd och manlighet i själen,
Som, värdigt skuddande det tunga hotets länk,
Bär fram sin ädla pligt som hjertats fria skänk;
Som menskans höga rätt hos sig och andra aktar,
Och, adlande sig sjelf, till annan höjd ej traktar,
Än karakterens höjd, och stor, då den är god,
Har makt och ära nog, då han har dygd och mod.

Besinna dessa ord, du, som med ärfda titlar
Ditt ännu späda barn så obetänksamt kittlar!
Af kung och fosterland din fader eller du,
Må ske! förtjente dem; men ej din son ännu.
Förtjensten ärfves ej: *då* först blir den hans egen,
När han, med samma nit, går fram de samma stegen
Till ärans helgedom, i ärefulla värf,
Och offerar der sin gärd, och lägger der sin skärf,
För fosterlandets far, bland fosterlandets söner,
På nyttans altare, som medborgsandan kröner.
Då skall han, sjelfkraftd, nå den företrädesrätt,
Som egnades hans dygd långt mera än hans ätt.
Nu fatte han i tid och fatte djupt, den läran:
Att börden slumpens är, och blott personens äran!
Nu lyde han i tid de bud naturen gaf,
Och vörde bondens svett, och vörde ålderns staf,
Och bryte uslingen det sparda aftonbrödet!
Bland dessa bygdens barn med mindre gunst af ödet,
Med samma känslspråk och menskorätt, som han,